

A black and white photograph of a classic car, possibly a Ford Mustang, parked on a wet street at night. The car's headlights are on, and the wet pavement reflects the light. In the background, there are multi-story buildings with lit windows and a full moon in the dark sky. Two figures are visible in the distance on the left side of the street.

Het eerste gesprek

van een zoon met zijn vader

Geertje Geerlings
Haye van der Heyden

Het eerste gesprek

van een zoon met zijn vader

Geertje Geerlings
Haye van der Heyden

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: augustus 2025

Geertje Geerlings

Haye van der Heyden

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie: Carlie van Tongeren

Correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-835418-3-9

ISBN Paperback: 978-90-835418-2-2

© 2025 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2025 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Gebaseerd op wat
plaatsvond in de nacht van
12 op 13 mei 1986

Eind jaren tachtig van de twintigste eeuw

Ik ben actrice. Mooi woord, vind ik dat. En ik ben trots op mijn beroep. Het is wat ik altijd wilde. Vanaf dat ik heel klein was. Het gaat niet eens om in het middelpunt van de belangstelling staan, dat is ook wel leuk, maar hoeft niet perse voor mij. Het gaat me om het vak zelf. Het spelen. Met je lijf en je stem werken. Ik was goed op school en moest gaan studeren, zei iedereen altijd, maar ik wilde en ik wil niet de hele dag zitten en lezen en studeren. Ik wilde en ik wil actief zijn met mijn lichaam en mijn stem.

Het gaat me niet slecht af, dat acteren. Ik voel me er goed in en heb succes. Ik ben tegenwoordig doorgebroken, zou je kunnen zeggen. Mijn vriendje, dat ook acteert, is dat niet. Hij rommelt in de marge. Wat doet dat met me? Ben ik nu meer waard dan hij? In zekere zin is dat zo. Wat doe ik daar dan mee? Wat zijn mijn plannen? Geef ik mijn leven aan mijn succes?

Er spookt zoveel door mijn hoofd. Als het om die nacht gaat. Ik bedoel, wat ik toen te horen heb gekregen, laat me niet meer los. Waarom eigenlijk niet? Hoelang is het geleden allemaal?

Vóór mijn geboorte. Bijna twintig jaar daarvoor. Of is dat niet veel en niet lang? Misschien niet. Geschiedenis is het wel. Hoe dan ook, het heeft niks met mij te maken en ik heb er niks mee te maken. Ik ben niet Joods, heb geen Joodse vrienden, ben er nooit direct mee geconfronteerd. En zit wat die man gedaan heeft, wel vast aan het lot van de Joden destijds? Ja natuurlijk. Nu in ieder geval wel. Toen misschien minder. Meer of minder, hoe kan ik dat beoordelen? Het is altijd anders dan je denkt en weet, denk ik en weet ik. Is iemand die fout in de oorlog was, fout? Ja natuurlijk. Maar bestaat er fout en fout? Is de een fouter dan de ander? Ja natuurlijk. Hoe beoordeel je zoiets als het zo lang geleden is?

En het heeft natuurlijk ook niks met mijn vriend te maken. Hij is de zoon en heeft niets gedaan behalve de zoon van zijn vader zijn. En ook hij is ruim na dat alles geboren. Maar toch. Ik kom gewoon niet van al die gedachten af. Ik wil hem verlaten. En is dat dan dáárom? Dat kan toch niet? Om wat zijn vader gedaan heeft? Dat zou idioot zijn. Misschien is het dat ik bij hem weg wil, omdat ik bijna níet bij hem weg kan om wat zijn vader gedaan heeft? Omdat hij kan denken dat ik daarom vertrek. Dat geeft me het gevoel dat ik in een gevangenis zit. Zo zal het ook moeilijk zijn iemand te verlaten die invalide is. Of terminaal ziek. Of zwart, voor mijn part. Hoe ze zijn, wat hun situatie is, zou dan iets te maken kunnen hebben met dat je ze verlaat. Dat zou dan verondersteld kunnen worden. En misschien heeft het dat ook? Zo moeilijk allemaal.

Dat is wat er allemaal door mijn hoofd spookt en dat maakt onze relatie nog troebeler dan die al was. Ik heb het gevoel dat ik weg wil, want ik hou niet van troebel. Ik wil helder, strak, simpel, zuiver. Ik wil weg uit dit moeras van gevoelens. Wil ik bij hem weg omdat ik tegenwoordig succes heb en hij een smet is? Of kan zijn? Omdat ik onbesproken en zuiver naar buiten toe wil zijn? Gaat dat vóór? Is mijn succes belangrijker dan de liefde?

Het is toch een schaduw. Een vlek. De kinderen worden geboren en zijn meteen besmet. Of zal dat over een tijdje geen rol meer spelen? Ik betwijfel het. Die oorlog leeft in deze tijd als nooit tevoren en de aandacht ervoor lijkt alleen maar toe te nemen. En de oordelen worden strenger. Alle oordelen. Het verschil tussen goed en fout bestaat als nooit tevoren. Wil ik mijn kinderen wel opzadelen met die smet van huis uit?

Niet dat ik ooit zal toegeven dat ik me laat leiden door dit soort gedachten. Ik zal nooit uitspreken dat ik twijfels heb over onze verbin-tenis omdat zijn vader fout was in de oorlog. Ik mag het denken van mezelf, maar niemand mag weten dat ik dat denk. Het zou mij een slecht mens maken en een actrice moet aan haar reputatie denken. Ook dat hoort bij haar vak.

Ik had hem toen net leren kennen. Hij was iemand die ik meteen leuk vond. Zoals dat gaat. Zo onbewust, zoals vanzelf, zo magisch. Lastig type, dat had ik al snel door. Ook een acteur, die net klaar was met de academie. Een andere dan

de mijne. We kenden elkaar nog niet, kwamen samen in een productie terecht en vielen voor elkaar. Waar beginnen jullie aan, zeiden mijn vriendinnen. Jullie zijn moeilijk maal moeilijk. Broeierig maal broeierig. Ik bestreed dat. Ik ben niet moeilijk en broeierig. Zij vinden blijkbaar van wel. Is levendig moeilijk? Is vol energie broeierig? Hou toch op. Hoe dan ook, ik ging ervoor. Zoals ik er altijd voor ga als mijn gevoel me een bepaalde kant op stuurt. Hij raakte me nou eenmaal. Iets in zijn ogen. Een soort spanning.

We waren die nacht pas een paar maanden bij elkaar en hij had me weleens iets verteld over zijn vader, die hij niet kende, maar ik wist er verder weinig van. Er speelde iets met de oorlog, maar ik was er niet op ingegaan en had er weinig aandacht aan besteed. Wat ik zeg: het was en is geschiedenis. Toen was er de avond van de première van die voorstelling waar we allebei in speelden, die in het noorden van het land plaatsvond, omdat het gezelschap daar gevestigd was. Zijn vader kwam ook, omdat ze sinds kort voor het eerst contact hadden gekregen met elkaar en hij daar in de buurt woonde. En ze troffen elkaar na afloop. Een vader en een zoon die elkaar voor het eerst ontmoetten. Bijzonder. Ik was er getuige van. Net als de anderen die op de hoogte waren. Zijn collega's en een paar vrienden. De man heeft ons na de voorstelling en de nazit terug naar Amsterdam gebracht, om even rustig met zijn zoon te kunnen praten. In de nacht. Het werd

een autorit die ik nooit meer zal vergeten. Elke kilometer hebben we beleefd met zijn drieën. Een vader en een zoon in intens gesprek voorin en ik zwijgend achterin.

Ja, ik zweeg. Iets wat niet bij me past. Zwijgen doe ik niet vaak. Toen wel. Ik zweeg, luisterde en had het gevoel geschiedenis mee te maken. Een kleine persoonlijke geschiedenis die verbonden was met een grote geschiedenis die de wereld had beroerd.

De nacht van
12 op 13 mei 1986

1.

Ik nestel me achterin. In het midden, voor de harmonie. We hebben wat gedronken. Mijn vriendje wat meer en de vader het minst. Of niets. Daar heb ik niet op gelet. Hoe oud is hij? Eind zestig, denk ik. Zeventig misschien. Hij ziet er goed en sterk uit. Een echte man van de ouderwetse soort. Klassiek in het pak. En hij praat met een duidelijke stem en bepaald niet als iemand die zich schaamt of verstopt. Bescheiden is hij nu wel, afwachtend. Hij gaat kennismaken met zijn zoon, die hij ooit verlaten heeft. Achtergelaten, net als zijn vrouw en de andere kinderen. Was dat zijn keuze en zijn schuld? Ik geloof van wel. Hij heeft het gezin verlaten voor een ander, als ik het goed begrepen heb. Zijn ouderwetse mannen van die generatie egoïsten of was het gewoon de tijd? Als het fout ging, bleven de kinderen als vanzelf bij de vrouwen. Maar waarom hadden vader en zoon dan nooit contact gehad? Omdat de man lange tijd in Italië woonde misschien, maar dat lijkt me niet genoeg reden. Ze hadden elkaar kunnen opzoeken in de vakanties en tussendoor brieven kunnen schrijven. Dat was normaal geweest. Zou je zeggen. Hoe kan iemand zijn eigen kind niet

willen kennen? Of wilde hij het wel en mocht het niet? Hij had contact kunnen eisen, lijkt me. Zelfs in die tijd. Een klassieke, ouderwetse man heeft toch ook gevoelens?

De première was zoals een première kan zijn. Dat weten we al op onze jonge leeftijd. Het is een zweterige gebeurtenis die iets van feestelijkheid in zich heeft, maar ook angst en onzekerheid. Je klampt je vast aan alles wat die avond lukt en kijkt weg van alles wat niet lukt of niet gelukt is tijdens het repetitieproces. Je moet in het sprookje blijven geloven, anders kun je de intensiteit van een theaterproductie en de spanning van de premièreavond niet aan.

We hebben het wel over dat soort dingen gehad, mijn nieuwe vriendje en ik. We hebben geprobeerd te analyseren waarom we dit vak gekozen hebben. Voor de euforische aandacht, maar ook voor die spanning en onzekerheid, hebben we besloten. Omdat die ons afleiden van andere gevoelens, die diep in ons sluimeren. Het mooie van angst is dat die voorbijgaat en dan ben je niet angstig meer. Of minder dan daarvoor. En dat is een heerlijk gevoel.

Naast me op de achterbank liggen de bossen bloemen en aan mijn voeten links staat een tasje met de kleine cadeautjes die acteurs elkaar geven bij een première, de *tois*. Briefjes, plastic bloempjes, toepasselijke poppetjes. Mijn nieuwe vriendje drinkt bier uit een bruin flesje zonder etiket. Het is zijn favoriete drank, weet ik

inmiddels: tripel van Westmalle. Sterk spul. Het zou zijn derde of vierde kunnen zijn.

De vader doet zijn gordel om. 'Hoe waren jullie anders thuisgekomen dan?' vraagt hij.

'Met het busje en de andere acteurs die bij ons uit de buurt komen,' zegt zijn zoon. 'Of anders waren we meegereden met iemand van de techniek, die ook teruggaat naar de stad. Dat doen we ook weleens.'

Hij klinkt afstandelijk, hoor ik. Wil zich nog niet gewonnen geven. Hij ziet zijn vader als een misdadiger, weet ik. Het gaat om misdaden in de oorlog en misdaden tegen het gezin dat hij achtergelaten heeft. Een gezin met een flink aantal kinderen. Vijf of zes, geloof ik. Ik ken ze nog niet en we hebben het nog niet uitvoerig over ze gehad. Hij wil duidelijk een nieuw en eigen leven beginnen en zich losmaken van een best ingewikkelde jeugd. Ik heb die niet gehad, maar wil hetzelfde. Het zal de natuur zijn. Ook daar hebben we elkaar op gevonden, denk ik.

'Wat voor techniek is dat bij zo'n voorstelling?' vraagt de vader.

'Licht en geluid. De lichtman woont bij ons in de buurt.'

'O ja, natuurlijk.' De man stopt de sleutels in het contactslot en start de auto.

'En rij je dan daarna weer helemaal terug naar huis?' vraagt zijn zoon.

Ik vermoed dat dit zijn vierde tripel is. Zo te horen. Hij kan er redelijk goed tegen, maar toch.

'Geen probleem,' zegt de vader rustig. 'Je moet er wat voor overhebben.'

‘Voor wat?’ Mijn vriend klinkt achterdochtig en zelfs een beetje agressief.

‘Voor een eerste gesprek met je volwassen zoon.’

‘Biologisch ben ik je zoon. Meer niet.’ Hij klinkt boos, dwars, afstandelijk.

‘Voor een eerste gesprek met mijn biologische zoon dan,’ zegt de man rustig.

Met zijn kalmte lijkt hij de eerste slag gewonnen te hebben, bedenk ik. Dit is evenwichtige volwassenheid tegen kinderlijke boosheid. Of is dat geen echte winst? Is redelijkheid meer waard dan emotie? Staat volwassenheid wel hoger dan kinderlijkheid?

Ik merk dat ik mijn adem aan het inhouden ben en besluit dat dat niet verstandig is. Daar is de rit die we voor de boeg hebben, te lang voor. Geluidloos blaas ik uit en adem weer in. Ik wil hier zijn, maar ik ben er niet. Ik zit op de eerste rij van het tweede toneelstuk van die avond. Het is een bijzonder regieconcept: ik zit achter de twee personages en kijk ze op de rug. Het wordt een hoorspel. Een luisterspel.

De auto zet zich in beweging en we zijn weg van het theater en de bewoonde wereld. Een wereld van anonieme koplampen ligt voor ons. En een gesprek. Dit stuk is niet geschreven en niet gerepeteerd. Het is gebaseerd op improvisatie. Rollenspel.

2.

De nacht is mij lief. Duisternis smelt alles aan elkaar vast en geeft alles de kans om zich te verbergen. De avond is meestal vrije tijd, maar niet voor acteurs. Dan viëren zij hun feestje dat hun werk is. Het kan een feestje zijn. Soms is het dat. Of vaak. Weet ik al, maar moet ik zelf nog ervaren. De avonden van de acteurs zijn 's nachts. Dan hebben zij hun vrije tijd. En als ze niet werken, gebruiken ze de nachten ook, omdat ze eraan gewend zijn. In de late avonden zijn dan de feestjes en in de nacht de uitloop van de feestjes, als de gezelligste of de spannendste feestgangers overblijven. Of de aantrekkelijkste. Als de roes en de stilte de diepste ontspanning geven. Of als we ons voor elkaar gaan uitkleden en ons aan elkaar overgeven. Overgave en dominantie. En dat dan heen en weer en om de beurt.

Misdadigers horen ook bij duisternis. Inbrekers gaan 's nachts te werk. Vampiers ook, al bestaan ze niet. De dag is voor de burgermannen, de avonden en nachten voor de artiesten en de dissidenten.

Het eerste stuk is het kleine stadje uit en de vader moet opletten hoe hij rijdt. Is het daarom

dat ze nog zwijgen? Waarschijnlijk. Het geeft mij de tijd om op adem te komen. De overgang te maken. Deze voorstelling is een van mijn eerste professionele toneelrollen en hoewel mijn aandeel niet zo groot was vanavond, heeft het me veel energie gekost. Als je een kleine rol hebt, mag je geen fouten maken, want je hebt maar een kleine rol. Hoofdrollen hebben het gemakkelijker. Fouten worden dan vergeven, want ze hebben de hoofdrollen. Wie maar één zin heeft, is helemaal de klos. Stel je voor dat je die verpest. Ik had gelukkig meer dan één zin.

Buiten zijn wat auto's op weg en nog een late schuifelaar die zijn hond uitlaat. Soms bevreemdt het me dat we allemaal aparte mensen zijn. We glijden langs elkaar heen zonder elkaar te zien. Niet echt. Je ziet elkaars buitenkant, dat wat niet te ontkennen is of wat we willen laten zien aan elkaar, en dat is veel en weinig tegelijk. Je kunt veel opmaken uit een verschijning, motoriek, de blik in de ogen, maar er kan ook veel verborgen worden. Vaak hoe groter de ellende vanbinnen, hoe groter het talent tot verbergen. Tenzij het te erg is en het innerlijke leed te groot, dan spat en spuit het naar buiten en alle kanten op. Soms al op het eerste gezicht.

Het regent een beetje, waardoor alles glimt. Het is waar ik zo van hou, omdat het de buitenwereld abstract maakt. Het decor is zwart en donkergrijs met witte en rode lichtjes van auto's die naar ons toe komen of voor ons uit gaan.

Omdat wat me de komende anderhalf uur te wachten staat, zoveel spanning heeft, lijkt

de première nu alweer lang geleden. Dat is iets moois en angstigs tegelijk: je beleeft het een na het ander intens en het is op dat moment van het grootste belang, om even later weg en verdwenen te zijn. Geschiedenis. Vergankelijkheid.

Zoals die oorlog van toen, die er was toen wij er nog niet waren, maar die nog steeds zo'n grote rol speelt bij onze ouders. Omdat zij hebben meegemaakt, direct of op afstand, dat mensen onmenselijk kunnen zijn. Heel gemakkelijk. Er gaat iets mis en gewone zielen worden monsters. Dan is er geen tijd om je druk te maken over een première, een sterk biertje te veel of een belangrijk gesprek met je vader. Ik begrijp dat. Ik denk dat ik het begrijp. Wij leven nu gewoon, zoals het is of kan zijn, en toen was het een kwestie van overleven. Voor velen. En velen hebben het niet gered. Ze zijn gestorven, verdwenen, geruimd. Als door een inktzwarte nacht verzwolgen, zelfs zonder dat ze al een lichtje waren. Nog niet eens een wit of een rood vlekje in het zwart. Ze waren zwarte vlekken die opgingen in het zwart.

Gelukkig lijden ze nu niet meer. Zij die gestorven zijn aan het front, in een bombardement of in gaskamers leven niet meer en voelen nu niets meer. Ook hun pijn en hun verdriet zijn gestorven, neem ik aan. Die vergankelijkheid. Dat geeft wat troost. Waar heb ik het over? Wat weet ik ervan? Ik ben nog zo jong.

Dan draaien we de snelweg op en is de route bekend.

3.

‘Tripel van Westmalle.’

‘Ik ken het,’ knikt de vader. ‘Ik heb jaren in die omgeving gewoond. In Vlaanderen. Is negen procent in plaats van de gebruikelijke vijf.’

‘Ga je opeens opvoeden?’

‘Nee hoor. Van mij mag je zoveel drinken als je wil.’

‘O, toch wel?’

‘Zo bedoelde ik het niet.’

‘Ik hou nou eenmaal van drank.’

‘Ik ook. Tegenwoordig ben ik meer van de jenever. Dat zal de leeftijd zijn.’

‘Vanavond dronk je alleen maar koffie en water.’

‘Je hebt goed opgelet. Vanavond maar even geen drank. Vond ik.’

‘Vanwege het gesprek met je biologische zoon?’

‘Dat ook. Maar ik moet ook rijden natuurlijk.’

‘De halve nacht door ongeveer.’

‘Zo erg is het niet. En ik hou er wel van om in het donker te rijden. Als het stil op de weg is.’

Het is al of ik er niet bij ben. Ze zijn me nu al vergeten. Ik moet zorgen dat ik geen geluid maak, geluidloos ademen inderdaad,

voorzichtig zijn als ik ga verzitten. We rijden weer even in stilte. De vader rijdt stevig door, voelt zich duidelijk thuis achter het stuur. Hij intrigeert me en ik betrap me erop dat ik hem zelfs aantrekkelijk vind, op een bepaalde manier. Ik zie alleen zijn schouders en een stukje van zijn gezicht en het is net of zijn verleden zich daarin opgeslagen heeft. Dat is wat ik erin zie. Dat lichaam heeft veel meegemaakt, van wreedheden tot ontberingen. En nu zit het daar keurig netjes in het pak, schuin links voor me, alsof er niets gebeurd is. Het verleden is verleden. Hoeveel lichamen van anderen zijn er door hem van de aardbodem verdwenen? Hoeveel leed heeft hij zijn omgeving aangedaan? Mag hij wel rustig en zelfverzekerd over de nachtelijke snelweg zoeven? Hoeveel rechten heeft iemand die anderen het recht op leven heeft ontnomen? En waarom haat ik hem niet, maar trekt hij me aan? Op welke manier dan ook.

‘En wat nu?’ vraagt de zoon dan.

‘Wat je wil. Misschien heb je me het een en ander te vragen. Of misschien wil je me gewoon de huid vol schelden.’

‘Want dat mag ook?’

‘Ja, dat mag ook. Ik ben op alles voorbereid.’

‘Is dat zo?’

‘Ja, dat is zo.’

De zoon zwijgt even.

De oudere man is ontwapend, bedenk ik. Hij verzet zich niet en dan heeft aanvallen zo weinig zin. Aanvallen voelt dan zo krachteloos en hulpeloos.

‘Was je nerveus voor vanavond?’ vraagt de zoon.

‘Nee, dat niet.’

‘Dat ben je niet zo snel, heb ik begrepen.’

‘Nee.’

‘Je slaapt altijd als een blok. Wat er ook aan de hand is of wat er ook gebeurt.’

‘Zegt je moeder dat?’

‘Ja.’

‘Ik ben een goeie slaper ja,’ zegt de vader rustig.

Er zit geen kleur in die mededeling: geen schuldgevoel, geen tevredenheid, geen verontschuldiging, geen verdediging. Niets. Hij zegt wat hij zegt, meer niet. Knap en interessant, voor acteurs.

‘Jij niet?’ vraagt hij. ‘Jij slaapt niet goed?’

‘Ik niet nee,’ stelt de zoon.

In die drie woordjes schuilt weer een enorme Karel Appel van kleuren: zelfmedelijden, verwijt, bitterheid, jaloezie. Te veel om uit elkaar te halen en te benoemen.

Stilte. De vader gaat er niet verder op in. Hij laat zich niet provoceren of hoort al de kleuren gewoon niet. Dat kan het ook zijn, weet ik inmiddels. Niet iedereen pikt altijd alles op. Acteurs hebben geleerd te luisteren naar wat er achter of onder de woorden ligt. Daar spelen ze ook mee als ze spelen. Daar repeteren ze op en mee.

‘Dus ik mag je uitschelden?’ vraagt de zoon.

Wat klinkt daar? Ik weet het niet. Misschien zegt hij alleen maar iets om iets te zeggen.

‘Ja, maar...’ De vader aarzelt.

‘Dat zou niet terecht zijn?’

‘Dat zeg ik niet.’ Weer blijft hij intens rustig.

‘Nee. Dat zou wat zijn als je dat zou zeggen.’

‘Ik wou zeggen: maar het heeft niet zo heel veel zin. Schelden, bedoel ik. Misschien is het zonde van de tijd die we hebben.’

‘Voor mij niet misschien. Voor mij is het misschien niet zonde. Omdat het me oplucht.’

‘Ja. Dat zou kunnen.’

Ze zwijgen allebei weer even. De zoon drinkt uit zijn flesje, dat volgens mij al leeg is. Het is om een handeling te hebben, denk ik. Zich een houding te geven.

‘Ik mag alles vragen,’ knikt hij dan fanatiek.

‘Dat is mooi. En je geeft overal antwoord op?’

‘Ik zal mijn best doen. Ga je gang.’

Stilte. Een tegenligger aan de andere kant van de snelweg dimt zijn grote licht. Het is alsof hij ons groet. Zou hij dat ook doen als hij zou weten wie er hier aan het stuur zit? In het anonieme zijn we meestal wel beleefd, in het persoonlijke toch veel minder. Omdat we zoveel te oordelen hebben, de hele dag. Negatief en positief. Ik word vaak toe geglimlacht en geholpen met kleine dingetjes in winkels of op straat omdat ik een jonge, aantrekkelijke vrouw ben. Ik word geholpen, anderen niet. Omdat zij niet vrouwelijk, aantrekkelijk en jong zijn.

De zoon zucht. ‘Er is geen beginnen aan. Er is zoveel.’

De vader knikt weer. ‘Ja. Er is veel. Er is veel gebeurd. Een mensenleven in mijn geval. Jij

bent net op weg, maar toch heb jij ook al veel meegemaakt en gevoeld, denk ik. Door je jeugd en door alles wat er in mijn verleden gebeurd is. En dat van je moeder. Dat weet ik. Weet dat ik dat weet.'

'Ik heb al het een en ander meegemaakt,' zegt de zoon. 'Maar veel meer nog niet.'

Het is nu alsof hij de rustige toon van zijn vader probeert over te nemen, te imiteren. Bewondert een zoon zijn vader, hoe die ook geleefd of wat die ook gedaan heeft?

De man aan het stuur lacht een klein lachje. 'Dat is een mooie zin,' zegt hij.

Dit is goed, voel ik. Ik voel dat mijn vriend ontspant. Hij heeft een complimentje van zijn vader gekregen. Ook al moet hij van zichzelf de man haten, hij is er toch verguld mee. Voel ik dat echt of denk ik alleen maar dat ik het voel?

Iedere toeschouwer kijkt naar een ander toneelstuk.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=eerste-gesprek>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

